

[Poul Schlüter]

næsten, som om han var generalsekretær i et land med etpartisystem. Der var ingen invitation til samarbejde med borgerlige partier. Jeg har hørt mange statsministertaler gennem årene. Jeg har hørt mange regeringer forlægge en helhedsløsning. Altid før er der sluttet med en appel om et bredt samarbejde. Det forsømte statsministeren i går. Han sagde, at regeringens politik må gennemføres. Der var ingen invitation til et bredt samvirke.

Var det et ultimatum? Skal det opfattes som et ultimatum, så bliver svaret fra det konservative folkepartis side et nej. Vor hovedbetingelse for forhandlinger med regeringen er, at regeringen vil acceptere, at der savnes flertal i befolkning og her i salen for gennemførelse af ØD med en central fond. Dette afgørende led i regeringens løsning må udgå, ellers er forhandlinger omsonst.

Men jeg må også rejse det spørgsmål i dag: kan man længere indgå pålidelige aftaler med socialdemokratiet? Kan man stole på statsministeren? I hans tid er det blevet vane at løbe fra aftaler, og det er en dybt alvorlig ting for vort folkestyre med dets gamle traditioner.

Man er løbet fra et boligforlig, man er løbet fra et pensionsforlig, man er på vej til at løbe fra et forsvarsforlig, og man løber fra et ATP-forlig.

Der var mange kønne ord i statsministerens tale, men de hjælper kun lidt. Det er resultaterne, der tæller. I statsminister Anker Jørgensens tid har resultaterne været dårlige resultater.

Thorndahl (FP):

I forlængelse af de foregående taler kunne jeg tænke mig at indlede med at citere boligminister Erling Olsen fra et indlæg i Sjællands Tidende den 20. august 1979. Boligministeren siger:

»Socialdemokratiet har ingen chance som et militant parti. Det skal være moderat, så er der temmelig store chancer for, at partiet også eksisterer om 25 år.«

Og det har boligministeren utvivlsomt ret i.

I statsministerens redegørelse i går behandlede de sædvanlige, men meget alvorlige problemer: det enorme betalingsbalanceunderskud og den store arbejdsløshed. Jeg synes alligevel, der var noget, statsministeren

glemte, men jeg ved naturligvis ikke, om det skyldes dårlig samvittighed. Vi nærmer os jo snart et 5 års jubilæum, hr. statsminister. Det er nemlig snart 5 år siden, statsministeren og socialdemokratiet gik til valg på at redde landet gennem socialdemokraternes helhedsplan. Socialdemokratiet og statsministeren vandt valget for nu snart 5 år siden og regeringsmagten, og statsministeren har nu i snart 5 år i træk heddet Anker Jørgensen.

Hvilke garantier gav statsministeren den danske befolkning for nu 5 år siden som forløber for denne sammenhængende regeringsperiode? Jo, man sagde til den danske befolkning: socialdemokraterne kan løse problemerne. Ved en hurtig og bevidsttsministeren den dannskabes den optimisme og tro på fremtiden, der er forudsætningen for igen at få fuld beskæftigelse og økonomisk stabilitet.

Det var jo et stærkt løfte, og det er klart, at et sådant løfte virkede på de vælgermøder for 5 år siden. Da var der naturligvis også mange vælgere, der stillede det spørgsmål: ja men hvad med oliekrisen? Den var jo netop lige begyndt, og det var meget foruroligende på det tidspunkt. Men den socialdemokratiske folketingskandidat, der blev stillet over for disse spørgsmål på vælgermøderne, tog det i stiv arm. Han eller hun slog blot op i socialdemokraternes helhedsplan og fastslog fuldkommen skråsikkert: nogle mener, at problemerne ikke kan løses. De siger, at det udelukkende skyldes årsager, vi ikke har indflydelse på. En sådan selvopgivenhed forstærker pessimismen og øger problemerne. Ja, sådan var det altså.

Socialdemokratiet og statsminister Anker Jørgensen klarede den internationale, økonomiske krise. De klarede også samtidig betalingsbalanceunderskuddet, og de genskabte sandelig også den fulde beskæftigelse. Det var i hvert fald det, man gik til valg på, og det var det, man garanterede den danske befolkning.

Men, hr. statsminister, hvordan er det så gået efter 5 års sammenhængende socialdemokratisk ledelse af dette land? Ja, den minister, der i de 5 år – og man må indrømme, at det er sket med usvigelig sikkerhed og uden svinkeærinder – har styret Danmark lige direkte mod afgrunden, har jo taget sig en pause på udskiftningsbænken, og statsministeren har også i den seneste tid udtalt sig i